

Za ranního šera je probudil děsivý výkřik. Vymotali se z pokrývek a uchopili meče. Ze vzdálenosti třiceti, čtyřiceti kroků se k nim hnalo asi patnáct chlapů v cizích, kožených šatech. Zřejmě Timothorovi lidé. Za nimi ležel na zemi probodnutý muž, kterého určil Narden na poslední hlídku.

Obrátili se na druhou stranu, ke svým koním. Ale bylo zle. Koně právě odháněli další čtyři cizinci, kteří se jim ve spaní dostali do zad. Nezbylo, než se dát do nerovného boje.

„Ustupujte k té soutěsce!“ vykřikl kníže Narden.

A už tu byli útočníci. První nápor byl prudký a nelitostný. Narden měl štěstí, že měl s sebou vybrané muže své stráže, kteří dokázali takovému náporu aspoň dočasně čelit. Za stálého boje se drželi blízko sebe a pomalu ustupovali. Jenže převaha nepřátel byla znatelná a na obou stranách bylo brzy několik padlých.

Borint se hned zpočátku obrátil a hnal se k těm čtyřem mužům, které viděl u koní. Vyplašení koně se rozběhli na všechny strany a Borint chtěl aspoň některé z nich zadržet. Bez varování se vrátil mezi nepřátele.

„Ty skrčku,“ zařval jeden z nich, „tebe pohřbíme pod krtčí hromádku!“

Ostatní se zachechtali a obklopili Borinta. Strašně ho podcenili. V rychlosti, které byl schopen jen on, uhýbal ranám a hledal vhodnou příležitost. Když se naskytla, řal po nejbližším chlapovi a téměř ho přesekl v půli. Teď teprve ho začali brát vážně, ale nestačilo to. Roztočil meč před sebou a náhle uskočil stranou. Svištěcí zbraň zasáhla dalšího muže, a ten se zhroutil na zem. Proti dvěma se mu už bojovalo lépe.